

КИТОБИ САФАНЌИ НАБЌИ БОБИ ЯКУМ

Доварї бар Яхудо – тимсоли рӯзи ояндаи Парвардигор.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки бар Сафанё ибни Кушї, ибни Чадалё, ибни Амарё, ибни Ҳизкиё, дар айёми Йўшиё ибни Омўн, подшоҳи Яхудо, нозил шуд.
2. «Ҳамаро аз рӯи замин тамоман нобуд мекунам», мегӯяд Парвардигор.
3. «Одамизод ва чорпоёнро нобуд мекунам, мурғони ҳаво ва моҳиёни баҳр, ва асбоби васвасаро бо якҷоягии шарирон нобуд мекунам; ва одамизодро аз рӯи замин нест мекунам», мегӯяд Парвардигор.
4. «Ва дасти Худро бар Яхудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим дароз мекунам, ва бақияи Баал, ва номҳои пешвоёни бутпарастонашро бо якҷоягии коҳинонаш нест мекунам;
5. Ва онҳоро низ, ки бар бомҳо ба лашкари осмон сачда мекунанд, ва онҳоро, ки сачда карда, ба Парвардигор қасам мехӯранд ва ба Милкум* қасам мехӯранд,
6. Ва онҳоро низ, ки аз Парвардигор гаштаанд, яъне Парвардигорро наметҷӯянд ва Ёро наметалабанд».
7. Ба хузури Парвардигор Худо хомӯш бош! Зеро ки рӯзи Парвардигор наздик аст; зеро ки Парвардигор қурбоние тайёр кардааст, даъватшудагони Худо тақдис намудааст.
8. «Ва дар рӯзи қурбонии Парвардигор чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман сарварон, ва писарони подшоҳ, ва ҳамаи онҳоро, ки либоси бегона мепӯшанд, муҷозот хоҳам намуд.
9. Ва дар он рӯз ҳамаи онҳоро, ки аз остона ҷаста мегузаранд, ва хонаи хоҷаи худро аз ситам ва макр пур мекунанд, муҷозот хоҳам намуд».
10. «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд», мегӯяд Парвардигор, «ки садои фиғон аз дарвозаи моҳиён, ва вовайло аз маҳаллаи дуҷум, ва шикастагии бузурге аз болои пуштаҳо ба гӯш хоҳад расид.
11. Вовайло кунед, эй сокинони Мактеш, зеро ки тамоми қавми тоҷир нобуд гардидаанд, ҳамаи нуқраандӯзон нест шудаанд.
12. Ва дар он вақт чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман Ерусалимро бо чароғҳо тафтиш хоҳам кард, ва шахсонро, ки бар дурди худ

---

*5. *Милкум* – номи худои Аммўн, ки онро Мўлех ҳам мегуфтанд.

нишаста, дар дили худ мегӯянд: "Парвардигор на некӣ мекунад ва на бадӣ", мучозот хоҳам намуд.

13. Ва дороии онҳо ба ғанимат гирифта ва хонаҳои онҳо валангор хоҳад шуд; ва хонаҳо бино хоҳанд кард, вале дар онҳо сокин нахоҳанд шуд, ва тоқҳо хоҳанд шинонид, вале шароби онҳоро нахоҳанд нӯшид».

14. Рӯзи бузурги Парвардигор наздик аст, он наздик аст ва хело мешитобад: садои рӯзи Парвардигор ба гӯш мерасад! Он гоҳ баҳодур ҳам ғиғони талх хоҳад бардошт.

15. Он рӯз рӯзи ғазаб аст, рӯзи тангӣ ва мусибат, рӯзи вайронӣ ва харобӣ, рӯзи торикӣ ва зулмот, рӯзи абр ва меғ,

16. Рӯзи шох ва нидоҳо бар шаҳрҳои хисордор ва бар бурҷҳои баланд.

17. Ва Ман одамонро ба танг меоварам, ва онҳо мисли кӯрон роҳ хоҳанд рафт, зеро ки пеши Парвардигор гуноҳ кардаанд; ва хунашон мисли ғубор, ва гӯшташон мисли саргин рехта хоҳад шуд.

18. На нуқраи онҳо, на тиллои онҳо дар рӯзи ғзаби Парвардигор онҳоро наметавонад начот диҳад, ва бо оташи рашки Ў тамоми замин фурӯ бурда хоҳад шуд, зеро ки ҳалокате, он ҳам ҳалокати ногаҳоние, Ў бар ҳамаи сокинони замин хоҳад овард.

БОБИ ДУЮМ

Муроҷиат ба бақия бо даъват, ки тавба кунанд.

1. БАРОИ тавба чамъ шавед ва фароҳам оед, эй халқи беҳаё,

2. Пеш аз он ки ҳукми ҷазо ба амал ояд, – чунки рӯз мисли пари коҳ зуд гузашта меравад, – пеш аз он ки шиддати ҳашми Парвардигор бар шумо фурӯд ояд, пеш аз он ки рӯзи ғзаби Парвардигор бар шумо фурӯд ояд.

3. Парвардигорро биталабед, эй ҳамаи ҳалимони замин, ки аҳкоми Ўро ба ҷо меоваред; адолатро биталабед, фурӯтаниро биталабед, – шояд, ки дар рӯзи ҳашми Парвардигор тавонед пинҳон шавед.

Доварӣ бар халқҳо.

4. Зеро ки Ғазза тарк карда хоҳад шуд, ва Ашқалӯн ба харобазор табдил хоҳад ёфт; аҳли Ашдӯд нимирузӣ бадар ронда хоҳанд шуд, ва Экрӯн решақан хоҳад гардид.

5. Вой ба ҳоли халқи критиён, ки сокинони минтақаи баҳр мебошанд! Каломи Парвардигор дар ҳаққи шумост, эй Канъон, замини фалиштиён! Ва Ман туро нест хоҳам кард, ба дараҷае ки сокине дар ту боқӣ нахоҳад монд.
6. Ва минтақаи баҳр мавзеи чоҳҳои чӯпонон ва қӯраҳои гӯсфандон хоҳад шуд.
7. Ва ин минтақа барои бақияи хонадони Яҳудо хоҳад буд, то ки дар он ҷо чаро кунанд; шабонгоҳ дар хонаҳои Ашқалӯн хоҳанд хобид, зеро ки Парвардигор Худояшон онҳоро тафакқуд намуда, асиронашонро хоҳад баргардонид.
8. «Дашноми Мӯоб ва ҳақоратҳои банӣ Аммуноро шунидаам, ки қавми Маро таҳқир намуда, дар худуди онҳо калонигарӣ мекарданд.
9. Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам», мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил, «ки замини Мӯоб мисли Садӯм ва замини банӣ Аммуно мисли Амӯро хоҳад шуд, мавзеи хорҳо, ва кони намак, ва харобазори абадӣ хоҳад гардид; бақияи қавми Ман онҳоро тороҷ хоҳанд кард, ва боқимондагони халқи Ман онҳоро ба тасарруфи худ хоҳанд даровард».
10. Ин ба сари онҳо аз боиси кибрашон хоҳад омад, зеро ки дар ҳаққи қавми Парвардигори лашкарҳо таҳқир ва калонигарӣ карданд.
11. Парвардигор бар онҳо сахмгин хоҳад буд, зеро ки ӯ ҳамаи худоёни заминро нобуд хоҳад кард, ва ҳамаи халқҳои сокини ҷазираҳо, ҳар яке аз макони худ, ба ӯ сачда хоҳанд кард.
12. «Шумо низ, эй ҳабашиён, бо шамшери Ман кушта хоҳед шуд».
13. Ва ӯ дасти Худро бар шимол дароз карда, Ашшурро нобуд хоҳад намуд, ва Нинверо ба харобазоре, ба сахрои хушке ки мисли биёбон бошад, табдил хоҳад дод.
14. Ва андаруни он галаҳои сершумори ҳар навъ ҳайвонот хоҳанд хобид, ва мурғи саққо, ва хорпушт бар болодарихои он ҷойгир хоҳанд шуд; садои хониши паррандагон аз тирезаҳояш ба гӯш хоҳад расид, ва харобӣ бар остонаҳояш намоён хоҳад буд, зеро ки ҷӯбҳои арзи рӯйбасти онҳо вайрон шудааст.
15. Ин шаҳри пурсурур, ки бепарвоёна умр ба сар бурда, дар дили худ мегуфт: «Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест», ҷӣ гуна хароб гардида, ба маскани ҳайвонот табдил ёфтааст! Ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, ба ҳоли он хуштак зада, даст хоҳад афшонид.

БОБИ СЕЮМ

Таназзули ахлоқ дар Ерусалим дар айёми набӣ.

1. ВОЙ ба ҳоли шаҳри палид ва начиси ситампеша!
2. Вай овозро намешунавад, пандро намепазирад, ба Парвардигор таваккал намекунад, ба Худои худ наздик намешавад.
3. Сарваронаш андаруни вай шерони ғурранда, доваронаш гургони шабгард мебошанд, ки то субҳ устухонеро боқӣ намегузоранд.
4. Анбиёяш шахсони сабукмағз ва ғаддор ҳастанд; коҳинонаш кудсро палид, ва шариатро хор мекунанд.
5. Парвардигор андаруни вай одил аст, ноинсофӣ намекунад; ҳар субҳ доварию Худои ошкоро зоҳир месозад, пайдарҳам амал мекунад, вале шахси ноинсоф шармро намедонад.
6. «Ман халқҳоро нобуд намудаам, ба дараҷае ки бурҷҳошон вайрон гардидааст; кӯчаҳошонро чунон хароб кардаам, ки касе аз онҳо намегузарад; шаҳрҳошон тавре валангор шудааст, ки касе дар онҳо нест, сокине боқӣ намондааст.
7. Гуфтам: "Кошки аз Ман метарсидӣ, ва пандро қабул мекардӣ"; ва дар он сурат маскани вай нобуд намешуд, ва ҳар он чи дар ҳаққи вай амр фармуда будам, ба амал намеомад; лекин онҳо барои бад кардани тамоми амалиёти худ шитофтанд.
8. «Бинобар ин Маро», мегӯяд Парвардигор, «интизор бошед, то рӯзе ки барои шохидӣ бархезам, зеро ҳукми Ман ин аст, ки халқҳоро чамъ кунам, ва мамлакатҳоро фароҳам, оварам, то ки ғазаби Худои, тамоми шиддати ҳашми Худои бар онҳо бирезам, зеро ки тамоми замин бо оташи рашки Ман фуру бурда хоҳад шуд.
9. Зеро ки он вақт ба қавмон забони поке хоҳам бахшид, то ки ҳамашон номи Парвардигорро бихонанд, ва Ёро якдилона ибодат намоянд.
10. Аз он тарафи наҳрҳои Ҳабаш парастиишкунандагони Ман, фарзандоне ки Ман пароканда кардаам, ҳадияе барои Ман хоҳанд овард.
11. Дар он рӯз ту аз тамоми амалиёти худ, ки бо он пеши Ман гуноҳ кардаӣ, хичил нахоҳӣ шуд, зеро ки он вақт Ман мутакаббиро ни пурсурури туро аз даруни ту дур хоҳам кард, ва ту дигар дар кӯҳи поки Ман такаббур нахоҳӣ намуд.
12. Ва ман андаруни ту қавми фурутан ва бенаворо боқӣ хоҳам гузошт, ва онҳо ба номи Парвардигор паноҳ хоҳанд бурд.
13. Бақияи Исроил ноинсофӣ нахоҳанд кард, ва дурӯғ нахоҳанд гуфт, ва дар даҳонашон забони фиребгарона ёфт нахоҳад шуд, зеро

ки худашон чаро карда, хоҳанд хобид, ва касе онҳоро безобита нахоҳад кард».

Парвардигор бар Ерусалим марҳамат намуд.

14. Тараннум намо, эй духтари Сион! Нидоҳои шодмонӣ бидех, эй Исроил! Аз тамоми дил шодӣ ва хурсандӣ бикун, эй духтари Ерусалим!

15. Парвардигор азиятҳои туро дур карда, душманонатро аз миён бардоштааст; Парвардигор, ки подшоҳи Исроил аст, андаруни туст, ва ту дигар бадӣ нахоҳӣ дид.

16. Дар он рӯз ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Натарс!» ва ба Сион: «Бигзор дастҳоят суст нашавад!»

17. Парвардигор Худои ту андаруни туст, Ё чаббор аст, ва начот хоҳад дод; дар ҳаққи ту бо шодмонӣ дилхуш хоҳад шуд, дар муҳаббати Худ хомӯш хоҳад монд, дар ҳаққи ту бо тараннум шодӣ хоҳад кард.

18. «Онҳоеро, ки аз ҷиҳати идҳо ғамгинанд, Ман чамъ хоҳам кард, – онҳо аз ту дур буданд, ва бори нанги ту насибашон гардида буд.

19. Инак, Ман дар он замон ҳамаи онҳоеро, ки бар ту ситам мекарданд, ба танг хоҳам овард, ва лангонро начот хоҳам дод, ва рондашудагонро фароҳам хоҳам овард, ва онҳоро дар ҳар кишваре ки гирифтори нанг буданд, соҳиби иззат ва шӯҳрат хоҳам гардонид.

20. Дар он замон шуморо хоҳам овард, ва дар он замон шуморо чамъ хоҳам кард, зеро ки шуморо дар миёни ҳамаи қавмони замин соҳиби шӯҳрат ва иззат хоҳам гардонид, вақте ки асирони шуморо пеши назари шумо баргардонам», мегӯяд Парвардигор.